

дів щодо її стягнення. Дані про терміни виникнення (погашення) заборгованості мають бути регулярними і оперативними, їх доцільно акумулювати в окремому документі, наприклад: реєстр старіння рахунків дебіторів, кредиторів;

— контролювати оборотність дебіторської та кредиторської заборгованості, а також стан розрахунків щодо простроченої заборгованості, так як в умовах інфляції будь-яка відстрочка платежу призводить до того, що підприємство реально отримує лише частину вартості поставленої продукції, тому бажано розширити систему авансових платежів.

Процес постачання полягає в тому, що підприємство укладає договори з постачальниками на необхідні йому фактори виробництва, організовує доставку та складування виробничих запасів, перераховує гроші постачальникам за отримані матеріали. Під час цього процесу відбувається зміна активу з форми грошей на форму майна, призначеного для виробництва продукції. На сьогоднішній день існує чимало підприємств, діяльність яких можлива тільки завдяки зобов'язанням за розрахунками з постачальниками. Тобто практично не маючи власного капіталу, підприємство бере в кредит товар (тобто під реалізацію) і отримує значні прибутки не ризикуючи при цьому власним капіталом. Зобов'язання підприємства за розрахунками з постачальниками та підрядчиками займають дуже важливе місце в системі управління діяльністю підприємства. Це аргументується тим, що приймаючи управлінські рішення щодо тактичних чи стратегічних планів підприємства, керівник у першу чергу робить аналіз чи перевірку фінансової звітності, а особливо зобов'язань підприємства, що дає змогу визначити його фінансову стійкість, незалежність і в кінцевому результаті прибутковість.

Горбунова М.А., магістрант
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — к.е.н., доцент Л.В. Білосор

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЄДИНОГО СОЦІАЛЬНОГО ВНЕСКУ

Від правильно побудованої системи оплати і стимулювання праці працівників багато в чому залежить ефективність роботи підприємства. У повному обсязі реалізувати на практиці таку систему досить складно. Особливо якщо врахувати, що з нею

пов'язане і завдання розрахунку передбачених законодавством утримань, а також гарантованих і компенсаційних виплат.

З метою здійснення заходів з підвищення ефективності роботи фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування та вирішення макроекономічних проблем у липні 2010 року було прийнято Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» (від 08.07.2010 р. №2464-VI), яким передбачено введення єдиного страхового внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування і об'єднання в Пенсійному фонді України функцій усіх фондів соціального страхування [3].

Згідно уже зазначеного Закону, єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі ЄСВ) — консолідований страховий внесок, збір якого здійснюється до системи загальнообов'язкового державного соціального страхування в обов'язковому порядку та на регулярній основі з метою забезпечення захисту у випадках, передбачених законодавством, прав застрахованих осіб та членів їхніх сімей на отримання страхових виплат (послуг) за діючими видами загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Питаннями впровадження єдиного соціального внеску в Україні займалися такі вчені, як Даценко В.В., Динь І.М., Градова О.В., С.Мельник, Приймак І.І. та ін.. проте на сьогодні недостатньо розглянутими залишаються питання переваг і недоліків запровадження єдиного внеску в Україні [6].

Упровадження ЄСВ в Україні спричинило виникнення як переваг, так і недоліків, які стали об'єктом їх аналізу та вивчення вітчизняними науковцями та практикуючими бухгалтерами. Однією з переваг вважають уникнення дублювання фондами функцій, пов'язаних із формуванням страхових коштів, а саме: скорочення обсягу роботи, пов'язаної з реєстрацією страхувальників, збором коштів, здійснення контролю за повнотою і своєчасністю справляння внеску; скорочення адміністративних витрат фондів на виконання цих функцій; більш ефективне використання коштів соціального страхування. Крім того, позитивним вважається скорочення часу бухгалтера на проведення утримань і нарахувань на заробітну плату; зменшення кількості звітних форм з оплати праці; скорочення часу та витрат на перерахунок ЄСВ.

До негативних наслідків впровадження ЄСВ слід віднести наступні: збільшилась відповідальність за несвоєчасний перерахунок внеску; збільшились випадки несвоєчасної виплати лікарня-

них і допомоги по безробіттю; зріс ризик сплати ЄСВ не на той рахунок; збільшилось соціальне навантаження на фізичних осіб-підприємців, адже вони крім сплати єдиного податку мають тепер додатково сплачувати ЄСВ; із запровадженням ЄСВ витрати на фонд оплати праці не зменшились, що провокує підприємства йти у тінь.

Проте, на думку О.М. Бондаренко та А.П. Зубченко [1], наслідки від запровадження ЄСВ занадто перебільшені. Так, адміністративні видатки навряд чи скоротяться, адже всі чотири фонди продовжують функціонувати і на їх утримання витрачаються кошти з бюджету. Навпаки, видатки з бюджету до Пенсійного фонду збільшаться на вдосконалення та впровадження оновлень до програмного забезпечення для подачі звітності (АРМ Звіт страхувальника) та формування єдиної електронної бази даних про страхувальників. Для того, щоб насправді скоротились адміністративні видатки, необхідно радикально реорганізувати систему соціального страхування шляхом закриття всіх чотирьох фондів та утворення принципово нового єдиного фонду, між спеціалізованими відділами якого розподілити функції існуючих фондів.

Ще одна перебільшена перевага ЄСВ, як зазначають О.М. Бондаренко та А.П. Зубченко [1], — це подача єдиного звіту. Насправді, звітують до ПФУ з одним звітом лише ті роботодавці, у яких немає заборгованості щодо виплати заробітної плати та які повністю розрахувались з фондами соціального страхування до запровадження ЄСВ. Всі інші щоквартально звітують щодо сум заборгованості до всіх чотирьох фондів. Для розвитку підприємництва дане нововведення теж навряд чи сприятиме, навпаки, просліджується тенденція щодо зменшення кількості підприємців-спрошенців.

С. Мельник у своїх роботах відзначає негативні аспекти введення єдиного внеску, який, на його думку, суперечить принципу автономності страхування (формування страхових резервів за кожним видом страхування), що призведе до: втрати фінансової стабільності страхових фондів, збільшення залежності соціальних виплат від держави, зниження прозорості руху страхових фінансових коштів, зниження соціального захисту застрахованих осіб [5].

Отже, запровадження ЄСВ — це, безумовно, позитивний крок у реформуванні системи загальнообов'язкового державного соціального страхування, але необхідно в подальшому коректувати прогалини в існуючому законодавстві та намагатися здійснити більш масштабні та раціональні зміни в законодавстві.

Список використаних джерел

1. *Бондаренко О.М., Зубченко А.П.* Єдиний соціальний внесок в контексті нарахувань та утримань із заробітної плати / О.М. Бондаренко, А.П. Зубченко // Все про бухгалтерський облік. — 2011. — №12. — С. 36—39.
2. *Динь І.М.* Запровадження єдиного соціального внеску в Україні з урахуванням зарубіжного досвіду/І. М. Динь, О.В. Градова // Наукові записки. Серія «Економіка». — 2010. — №15. — С. 266—271.
3. Закон України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 08.07.2010 р. № 2464-VI // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: //http://www.rada.gov.ua. — Заголовок з екрану.
4. Інструкція про порядок нарахування і сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, затверджена постановою правління ПФУ від 29.09.2010 р. №21-5 // Бухгалтерія. — 2010. — №49 (932). — С. 30—43.
5. *Мельник С.* Позитивні і негативні аспекти єдиного соціального внеску / С.Мельник // Соціальна політика. — 2009. — № 7. — С. 52—55.
6. *Приймак І.І.* Проблеми та перспективи впровадження єдиного соціального внеску в Україні / І.І. Приймак // Зб. наук пр. Національного університету державної податкової служби України. 2009. — № 1. — С. 237—242.

Григоренко А.С., магістрант
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник — к.е.н., доцент О.Г. Бірюк

ФОРМУВАННЯ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА В УПРАВЛІННІ РОЗРАХУНКАМИ З ПІДЗВІТНИМИ ОСОБАМИ

Підприємницька діяльність тісно пов'язана з придбанням товарно-матеріальних цінностей шляхом оплати готівковими коштами через підзвітних осіб. Переважна більшість підприємств використовують можливість придбання активів за рахунок підзвітних коштів, тому управлінню розрахунків з підзвітними особами треба приділяти особливу увагу. В результаті дослідження було встановлено, що існують проблеми організаційно-облікового й нормативно-правового характеру відображення інформації про розрахунки з підзвітними особами. Тому метою дослідження є обґрунтування формування облікової політики на підприємстві в управлінні розрахунками з підзвітними особами.